

ПРОЛОГ

Събужда се внезапно, обзет от ужас. Оглежда се трескаво в полупразната стая, вира се в сенките, до които не достига размитата лунна светлина, надига се като пружина в леглото, с наведена настрани глава, наострил уши, за да долови и най-малкия шум. Пресяга се зад гърба си и сграбчва пистолета.

Когато сънят отминава, разбира какво го е събудило. Пистолетът няма да му помогне. Той го връща на нощното шкафче, до неизменното шише с вода. Отпива жадно, но стомахът му се бунтува и минават няколко секунди, преди да преглътне.

Става и отива в края на коридора, до стаята, която използва за кабинет, с бюро и стол до прозореца. Отражението на луната трепти по повърхността на Цюрихзее, на една пряка от импозантната викторианска къща от тухли и ковано желязо, обрасла с глицинии, чийто аромат нахлува през прозорците и се просмуква през стените.

Побутва с пръст мишката, за да събуди компютъра, за да дава паролата, кликва на медия плейъра и на екрана се появява картина на живо. Камерата е монтирана високо в полутъмната стая и показва жена, която се е излегнала в леглото и чете. Жената дръпва от цигарата си и изтръсква пепелта в голям стъклен пепелник.

Той извърща поглед от недискретния образ на екрана и посяга към малката клавиатура, монтирана под плота на бюрото. Натиска бутоните в бърза последователност и чекмеджетата се отключват с тихо щракване.

Изважда дебелия купчина листове, пристегнати с дебел зелен ластик. Разгръща една трета и очите му се плъз-

ват по текста, за да разпознаят сцената. Прелиства десетина страници напред, после още пет. Връща се две назад. Прекарва показалец надолу по листа и открива онова, което търси: на страница 136, точно както го е видял в среднощния си сън. Една дума. Две букви.

Аз.

А си мислеше, че ги е открил всичките.

Сегашната чернова на ръкописа е третата поред. Трета и последна. Първата беше написал в първо лице, но не от свое име. Защото книгата му трябваше да бъде мемоарна, уж написана от друг, но всъщност от него, като писател в сянка, или по-скоро като съавтор; все още не бяха определили по какъв начин да се отрази неговото участие.

После обстоятелствата се промениха. Когато отново се захвана с проекта, той възприе изцяло личната гледна точка – първо лице, единствено число: Аз направих това, аз видях еди-какво си. Въпросната първа книга трябваше да бъде по-честна, по-прозрачна.

След като приключи и написа КРАЙ на последната страница и след като препрочете всичко, той за втори път промени изцяло концепцията си. Реши, че е редно да се скрие зад анонимността на всезнаещия автор, чиято самоличност е забулена в тайна. С което да си даде шанс за оцеляване. Затова прегледа най-внимателно целия ръкопис, като навсякъде промени първо в трето лице: *Той взе дългия, коварен завой. Гледаше, обхванат от ужас.* Изтри пасажи, които не се връзваха логически с текста. Добави нови – понякога цели глави, – които вече пасваха идеално.

Редакторската намеса беше доста мащабна, но не и безпрецедентна. Преосмислянето, редактирането, пренаписването на цели книги си беше част от професията. Един писател оглежда внимателно всяка страница, сменя гледната точка, заменя съществителни и глаголи. Отново и отново, по хиляда пъти.

Но понякога се случва да пропусне някое и друго местомимение. Малка грешчица, една-две букви. Никой не е умрял от това.

ЕПИЛОГ

Няма човек на света, който да е в състояние да потвърди изцяло съдържанието на тези страници. Но има един, който може да го направи донякъде – самият герой, Чарли Улф. Има и други, които биха могли, ако бъдат подходящо мотивирани, да свидетелстват за отделни реални факти, за отделни инциденти, с които са лично запознати. Може би тази книга ще послужи именно като такава мотивация за въпросните свидетели, ще ги подтикне да разкрият своите истини, да потвърдят тази история.

Авторът не е сред тези евентуални свидетели. Защото, ако това, което четете, е завършена книга, отпечатана, подвързана и пусната за разпространение, то аз почти сигурно съм вече мъртъв.

К Р А Й

ПЪРВА ЧАСТ

УТРО

1

Почти зазорява, когато Изабел Рийд обръща последната страница. Погледът ѝ минава с бясна скорост по всеки ред, на последния абзац се забързва още повече, долната ѝ челюст увисва, отчаяно търсейки разкритието, което да потвърди подозренията ѝ.

Поема дъх през зъби и задържа въздуха в дробовете си, чак до края.

Гледа втренчено последната точка, малкото черно мастилено петънце в края на реда... взира се в него...

Изпуска шумно въздуха от гърдите си. „Божичко!“ Изумена е от огромното значение на току-що прочетеното. Разочарована от липсата на потвърждение, каквото се е надявала да открие. Вбесена от смисъла на всичко. Ужасена от опасностите, които предвещава. И най-вече, с разбито сърце от чудовищността на предателството. На предателствата.

Поставя листа най-отгоре върху дебелия купчина хартия върху завивката си, до смачкания пакет цигари и препълнения кристален пепелник – донякъде ехиден подарък за рождения ден от един пасивно-агресивен колега. Вдига с две ръце ръкописа, обръща го и подравнява страниците. Ръцете ѝ треперят. Опитва се да се успокои, като поема дълбоко дъх, и поставя купа в скута си. Най-отгоре на титулната страница една над друга са центрирани три думи:

ИНЦИДЕНТЪТ

ОТ

Анонимен

Изабел вдига глава и гледа втрещено през стаята към черното нищо зад прозореца на отсрещната стена, към напористата бездна на мрака, едва смекчена от спуснатите наполовина завеси, която сякаш се опитва да нахлуе в закътания уют на стаята ѝ. Самата стая е едва-едва осветена от малката лампа за четене с капковидна форма над таблата на леглото; отражението на лицето ѝ в стъклото на прозореца е обградено от ореол светлина. Прилича на ангел. Само дето не е.

Тя усеща как тялото ѝ се напряга, челюстите ѝ се стягат, раменете ѝ се свиват в пристъп на ярост. Опитва се да я потисне, прехапва устна и постига някакво подобие на самоконтрол.

Изабел отмята завивката и с мъка се изправя в седнало положение. Минали са часове, откакто не е променяла позата си; краката и гърбът ѝ са схванати и я болят – ставите ѝ са остарели, стави на бабичка, както нарича сама себе си тя. Краката ѝ се спускат от матрака, пръстите ѝ опипват пространството за подплатените с вълна чехли.

Покрай стената, върху десетки метри алуминиеви стелажки, са подредени на стегнати купчинки ръкописи; имената на авторите са написани върху титулната страница с дебел черен флумастер. Десетки хиляди страници предлагани се за печат книги от всевъзможни видове, написани с различни равнища на умение и талант, обещаващи богат асортимент информация и забава.

В днешно време сякаш всички по-млади от Изабел издатели четат ръкописите върху електронни четци; също и някои от по-възрастните. Но тя се чувства някак неловко, едва ли не неестествено, седнала с някакво малко устройство в ръце. Изабел е от онова поколение, което е достатъчно възрастно, за да се чувства по естествен начин некомфортно с новите технологии. Когато постъпваше на първата си работа, тя нямаше дори компютър на бюрото. Едва след година се сдоби с такъв.

Може би догодина и тя ще си купи едно от онези устройства, но засега чете ръкописите на хартия, обръща страни-

ци, води си бележки с химикалка в полето, заобикаля се с купчини печатни листове, барикадира се зад тях срещу неумолимото настъпление на бъдещето.

Що се отнася до „Инцидентът“, тя дори няма избор. Защото, макар 99% от новите ръкописи да се предлагат на издателството ѝ в електронен формат, този е дошъл на хартия.

Тя пристъпва неуверено в тъмното по коридора. Запалва лампите в кухнята, включва кафе машината, или по-точно я превключва от автоматичен режим – програмирана да направи кафе точно след час – на ръчен. Пуска и малкия телевизор. Притихналият апартамент се изпълва с електронни шумове.

Цяла нощ Изабел бе чела настървено, надявайки се да открие макар и едно-единствено твърдение, което да звучи фалшиво, една-единствена висяща нишка, от която да се разплете цялото повествование. Губеше надежда с всяка следваща страница – от първата, в офиса предишния ден сутринта, до двеста и някоя снощи у дома; след това, някъде около единайсет, бе заспала, но отново се бе събудила в два, неспособна да се успокои, нетърпелива да се върне към четивото. В издателския бизнес често рекламират книгите с изрази като „Вземеш ли я в ръце, не можеш да я оставиш“ или „Цяла нощ не ми даде да мигна“, или „Прочетох я за едно денонощие“. Но в конкретния случай и трите бяха верни.

И така, в два часа Изабел отново взе в ръце ръкописа и продължи да чете, страница след страница, през остатъка от нощта. Като усещане смътно ѝ напомняше ранното детство на Томи, когато беше трайно лишена от сън и животът ѝ преминаваше в полуспящо състояние. Всеки човек си спомня периоди, през които се е случвало, по конкретни и твърде интимни причини, да бъде буден в малките часове на нощта – било за да прави бебета, било за да се грижи за тях, – в онези отчайващо малки часове, когато градът е притихнал под одеялото на нощта, но през дупките от молци в това одеяло прониква ту протяжният вой на влаковете

в Ню Джързи, ту пулсиращото квичене на преминаващи линейки. После идва неизбежното тупване на вестника върху изтривалката пред вратата и с него идва краят на самата идея за нощ, макар навън да е още мрак.

Нищо от прочетеното на тези 488 страници не ѝ се стори лъжливо. Сега тя се визира в лицето на водещия на телевизионния екран; каналът е Улф Уърлдуайд Медия. Ах, копелето му мръсно...

Гневът напирва в нея, тя губи контрол.

Изабел вдига ръка и запокитва дистанционното, то се удря във вратата на хладилника и се пръсва шумно на пода. В настъпилата тишина се долавя само търкалянето на кръглата батерийка по плочките, после тихото изтракване, когато тя се спира в крака на някакъв мебел.

Изабел усеща сълзите, стичащи се по бузите ѝ, и ги обърсва с опакото на ръката.

Кафе машината гъркори и съска, едри черни капки шляпат в каната от закалено стъкло. Точно когато електронните цифри на вградения часовник се сменят от 5:48 на 5:49, Изабел поглежда към уреда, поставен в ъгъла на старателно подредения кухненски плот – етюд от прави ъгли и матирана неръждаема стомана. Тя е страстен любител на реда и симетрията. Някои биха казали: маниакален.

Отваря вратата на хладилника, нащърбена от сблъсъка с дистанционното; наъбени парчета черна пластмаса се въргалият по пода и тя ги изритва. Изважда картонена кутия с обезмаслено мляко и сипва малко в чашата си. После хваща каната за пластмасовата дръжка и долива чашата с горещата, гъста, горчива, тонизираща доза кофеин. Отпива малка глътка, после по-голяма. Долива чашата догоре и повторно избърсва сълзите си с длан.

Крачи обратно по вече осветения коридор; стените са покрити със снимки, които откри, когато се изнасяше от семейното жилище, за да се премести в това местенце за сама жена в нов, непознат квартал, далече от болезнените спомени за нейния дом – за живота ѝ – в центъра на Манхатън, където срещаше твърде много майки, често придружавани

от децата им. Майки, които познаваше от детските площадки, магазините за играчки и кръжоците по музика „Аз пея с мама“; от фитнеси, магазини и кафенета, от училищния автобус и чакалнята на детския лекар. Всички онези дечица бяха отдавна пораснали, наедрели, всичките Кейтита и Стели с миловидните плитчици, всичките Робъртовци и Дейвидовци с техните гъсти къдрави коси, прилепнали джинси и тротинетки; всички онези самодоволни градски родители, безсрамно горди с преждевременно развитото си поколение.

Беше си купила едностаен апартамент в Горен Манхатън в сграда с портиери и пълно обслужване – естественият избор за една жена, която се е примирила, че никога вече няма да споделя живота си с друго човешко същество. Достигнала бе онази възраст, при която начинът на живот изглежда неизменен – какъвто е сега, такъв ще бъде и след години, та чак до смъртта. Гледаше да направи самотата си колкото може по-уютна. Утешаваше се с грижи за себе си.

Ако не беше алергична към котки, сигурно щеше да завъди две-три, които да се мотаят в краката ѝ и да я зяпат презрително.

Навсякъде по стените на хубавия нов коридор – с паркет, гипсови орнаменти и електрически контакти на всяка крачка – тя бе закачила семейни снимки. Ето я самата нея, като усмихнато бебе, вдигната на ръце от нейната трагично красива майка наред Сентръл Парк, на детската площадка до музея „Метрополитън“, само на две преки от апартаментата на Парк Авеню, който родителите ѝ така и не можеха да си позволят.

Ето я и хванала ръката на своя учудващо неамбициозен баща при започването на четвърти клас в държавното училище в долината на река Хъдсън, след като родителите ѝ бяха напуснали големия град и се бяха преместили „на село“ – в семейния имот, който разпродаваха на части, парцел по парцел, за да има с какво да живеят. После с тога и квадратна шапчица – отличничката на гимназията, устремена не към Харвард или Йейл, не дори и към първокласен

щатски университет, а към някой второразреден, дори треторазреден колеж само защото предлага пълна стипендия, включително общежитие и храна, без да ѝ се налага да пътува до друг щат, което струва пари. Избраният от нея колеж беше само на няколко часа път с кола.

Родителите ѝ викаха Бела; още ѝ викат така. Но откакто порасна достатъчно, за да знае какво означава думата, тя не може да понася да я наричат така и настоява на Изабел.

Ако някога Изабел бе възнамерявала да завърши висше образование по любимия си предмет – американска литература – и в един момент дори да я преподава в университета, плановете ѝ се бяха сблъскали с неумолимата реалност на личните финанси. Тя постъпи, отначало уж временно и за кратко, в едно издателство – съученик на баща ѝ беше редактор в него – с ирационалната надежда за година-две да спести достатъчно пари, за да довърши следването си. Окуражена от скромните си успехи на това приятно работно място в период на икономически подем, тя постепенно забрави – или почти забрави – за университета. Освен това нищо не успя да спести. Към двайсет и пет годишната си възраст вече бе престанала да мисли за университета. Почти.

Ето я отново, в малка черна рокля, на церемонията за някаква литературна награда, която приема от името на автора, защото по това време той беше в Южна Америка в търсене на сюжет за своя бъдещ роман. И с пищен бял кринолин, в центъра на голяма група, която широкогълният обектив едва събира в кадър – сияеща трийсет и шест годишна булка, заобиколена от шаферки. Младоженец е мъжът, с когото е започнала да се вижда само преди осем месеца, усетила, че времето ѝ изтича, готова да си затвори очите пред явните му недостатъци, пред онези черти на характера, които нейните приятелки услужливо ѝ бяха спестявали, докато времето не ги отдалечи на безопасно разстояние.

Абсолютният мерзавец.

Тя още не може да се начуди колко бързо бе отминала

младостта ѝ, колко се бяха стеснили възможностите пред нея. Само две несполучливи връзки – с един мъж, който така и не посмя да се обвърже, и с още един, който се оказа прикрит мухльо – и безкрайният избор на двайсетте ѝ години се сви до принудата на трийсет и пет да казва „да“ на всеки не напълно отблъскващ тип, който я канеше на среща след парти с приятели или я заговаряше в някой бар. Тя пък му се представяше с второто си име, ако той се окажеше непоносим и впоследствие ѝ се наложи да се прикрива зад непроследимия псевдоним; през годините бе излизала може би десетина пъти с мъже, които си мислеха, че се казва другояче. Поне в половината от случаите тя се поздравяваше, че ги е подвела.

Друга снимка, в по-малък формат: тя се е отпуснала в болничното легло с Томи в ръце – мъничък, червен и гневен в раираното си одеялце и със синя шапчица. След обичайните три месеца отпуск по майчинство Изабел се бе върнала на работа, но през това време нещо се бе случило, нещо, което тя бе приела с радост. Внезапно съпругът ѝ бе започнал да изкарва неприлично големи суми пари, та в допълнение към гледачката тя бе наела и домашна помощница. Животът ѝ бе станал достоен за завиждане – четиридневна работна седмица, после лъскавата нова кола ги откарваше – нея, нейното съвършено бебе и красивия ѝ, богат, интелигентен и остроумен съпруг – от огромния, дизайнски обзаведен апартамент в Манхатън до вилата с керемидения покрив на брега на океана.

Докато изведнъж...

Тя се спира пред последната снимка – малка, черно-бяла, монтирана в центъра на широко снежнобяло паспарту. Засмяно момченце излиза от морето на каменист плаж, кротки вълнички се плискат в краката му, на раменцата си има надуваеми плувки. Изабел повдига ръка до устните си, целува върховете на пръстите и ги допира до снимката. Както прави всяка сутрин.

После продължава към банята, разкопчава горнището на фланелената си пижама и развързва шнура на долнище-

то, което се свлича в краката ѝ. Смъква бикините си и продължава да крачи напред, оставяйки зад себе си малки, подобни на локвички купчини фин памук.

Горещият душ шиба безмилостно схванатите ѝ уморени рамене. Пара се вие на кълба, прелива през откреннатата врата на банята и пълзи по коридора, превземайки дори спалнята. Водата изпълва ушите ѝ, заглушавайки звука на телевизора, звуците на околния свят. Ако в този момент в апартамента се разнесе какъвто и да било шум, тя няма да го чуе.

Какво да прави с този ръкопис? Тя изцежда водата от косата си, облизва горната си устна, премества тежестта на тялото си върху другия крак, без да излиза изпод струята, обезумяла от страх, разоръжена, безпомощна. Сякаш всичко е против нея – душът, ръкописът, онова малко момченце, миналото, старата и новата вина, разтърсващите истини, страхът за кариерата ѝ, а може би вече и за живота ѝ.

Тя нахлузва белия пухкав халат, подсушава с мека кърпа косата си. Прекарва длан по запотеното стъкло и оглежда уморените си очи, кръвясали и с торбички, набръчкани в ъглите. Ярката светлина на многоватовите крушки в банята е безмилостна тази сутрин. Тя отдавна е свикнала с безсънието, с невъзможността да заспи по различни причини. Но с всяка изминала година ѝ става все по-трудно да прикрива физическите поражения от това състояние.

От стаята долита неуместното дърдорене на тъй наречените новини, жалки драми с касовите приходи от този или онзи филм, дребни съпружески изневери, вредните навици на знаменитостите. Парата отново превзема огледалото, едри капки вода се стичат от горния ръб на шлифованото стъкло и очертават прозрачни пътечки през мъглата, в които може да зърне отражението си.

Нещо не е както преди, по гръбнака ѝ преминава електрически ток, някакво чуждо тяло пробягва в полезрението ѝ, обзема я хичкоковски ужас. Светлината се е променила, през огледалото преминава сянка...

Но после тя ясно вижда, че няма нищо, просто отраже-

нието на телевизора от спалнята, повтарят репортажи от вчерашните международни новини. Но от днес тя трябва да възприема всичко случващо се в напълно нова светлина. Сега и занапред, и завинаги.

Облича се – елегантна тъмносиня пола, безупречно изгладена бяла блузка, обувки с ниски токове. Целта е да изглежда добре в офиса, без непременно да е в крак с последната мода. Изсушава дългите си до раменете руси коси със сешоара, разресва ги с четка, поставя грим. Слага си контактни лещи. Оценява се с поглед в голямото огледало, където се вижда в цял ръст – жена на средна възраст, с изморен вид, – и въздъхва разочарована. След три часа сън дори гримът не помага.

Поглежда отново титулната страница на „Инцидентът“. Най-отдолу пише: *С автора можете да се свържете на 40004026@worldmail.net*. Сяда на компютъра и написва нов имейл, трети поред за последните дванайсет часа: „Приключих. Как можем да поговорим?“. Натиска SEND. И отново, в същия миг, получава вбесяващото автоматично съобщение: „Грешен адрес“.

Но в това няма никаква логика! Кой би си дал труда да напише подобен ръкопис и след това да не бъде открит за разговор? Не бива да се отказвам, казва си тя, сигурно е технически проблем, който ще се реши с времето. Гледа съсредоточено екрана на лаптопа, различните отворени прозорци в преливащи отсенки на сивото, затворени в сребрилата рамка на апарата с черното кръгче най-отгоре – миниатюрната камера, която никога не би ѝ хрумнало да ползва.

Би могла да изгори още сега ръкописа в камината, използвайки дългите клечки кибрит, които една стисната леля ѝ изпрати вместо подарък за новия дом. Иска ѝ се никога да не го е чела, да не го бе получила. Да го забрави.

Или пък да се обърне към властите, да им обясни за случилото се и да ги остави те да решават какво ще стане понататък. Но кои власти? Със сигурност не ЦРУ! Може би ФБР?

А защо не към медиите? „Ню Йорк Таймс“, Си Ен Ен, дори „Улф“ – би било интересно.

Или да се свърже президента, да се опита да го направи. Мисли около минута дали би могла тя – известен литературен агент в престижна агенция – да си уреди разговор по телефона с президента на Съединените щати. Не, разбира се.

В крайна сметка би могла да направи онова, което знае, че трябва и иска да направи: да публикува ръкописа, бързичко и тихомълком да уреди излизането му на бял свят, за да запази гърба си, изчаквайки сензацията на изнесеното да залее общественото пространство, а тежестта на обвиненията, самата им публичност да я защити. Няма как да я арестуват – още по-малко убият – пред очите на света. Нали?

Изабел вдига телефона, докато с другата си ръка вади цигара от сребърната табакера върху полицата над камината, под единственото произведение на изящното изкуство в дома ѝ, окачено там, където всеки би поставил в рамка най-хубавото, което притежава. Излиза на терасата и пали цигарата, вдишва дълбоко дима, издишва струя към небето. Обляга се на парапета и поглежда към все още притъмнелия Сентръл Парк – зелени петна, редуващи се със зловещи сенки. Отсреща са силуетите на сградите по Пето Авеню, а зад тях, откъм североизток, в лазурното небе се надига огнена топка. Гледката от високия етаж, от обраслата със зеленина тераса, издадена навън пред професионално декорирания в пастелни тонове апартамент, е изумителна. Отстрани животът ѝ определено изглежда красив.

Тя знае, че е очевидният – неизбежният – литературен агент по проекта. Освен нея има и отговорен редактор – неин близък приятел, който досега не се е натъквал на конспиративна теория, която да не му допадне, колкото и да е комична в абсурдността си, колкото и смахнат да изглежда авторът ѝ. Някога такива книги, дори написани от хора, които не са били напълно с всичкия си, му бяха носили завидни успехи; очевидно немалка част от читателската публика

не се отличава с особена рационалност. Така че той със сигурност би се изкушил да публикува още една. Особено такава, в която предмет на повествованието са тъкмо тези лица.

Изабел се опитва да потисне страха, който се надига в нея. Дръпва за последно от цигарата, смачква я в парапета и запраща привидно безобидния фас над Сентръл Парк Уест; фасът се задържа за миг колебливо във въздуха като герой от анимационен филм, преди да падне в пропастта, после изчезва от погледа ѝ.

Тя превърта списъка с имена в телефона си, намира желаното и натиска зеления бутон.